

חוויה מחבלת. לי היתה שאלה כזאת אם להתגייס ככלל. לא היה לי ברור שאני הולך לצבא אחרי התיכון, והחלטתי שכן, ואם כן — או כשחקן. לקח לי ארבעה חודשים לעבור מיחידה קרבית להיות שחקן.

● **המפגש הראשון שלך עם חיילים קרביים-לוחמים היה בלבנון?**
לא ממש. בתיאטרון צה"ל עוברים הרבה מיפגשים מכל הסוגים.

● **אבל מעולם לא היית בקרב ממש?**
לא, אבל הכרתני את כל סוגי החיילים. מאלה שנמצאים בכלא ועד המוכנים שבמבוכה.

● **פחדת כשהיית בלבנון לצילומי הסרט?**
כן. צילמנו כשחלק מהחיילים השתתפו בסרט וגם איבטחו, אבל הם התחלפו.

"יפה שצבא, אחרי שלוש שנים בלבנון, עשה סרט כזה, אבל למה היו שלוש שנים בלבנון? זה כמו יורים ובוכים. אתה גאה על זה שבוכים? אני מצטער שירים"

● **התסריט השתנה תוך כדי צילום?**

הוא התפתח. באופן עקרוני, נוהל-העבודה היה שבסוף כל יום מרבית על יום המחרת, ולשחקנים יש חלק גדול באיך שהסרט נראה מבחינת הניווט. אני, באופן אישי, לא חושב שהייתי ער במידה מספקת לרבים מיקצועיים. זו היתה חוויה אישית וצבאית חזקה יותר מאשר חוויה מיקצועית. העסיק אותי כל הזמן שאני שחקן שמשחק ומתלבט לבין זה שאני נמצא עם חיילים שזה לא מעניין אותם. אני עם נשק שיכול לירות ולהרוג, אבל הוא אביור בסרט. אבל אני חתום עליו. ואז יש החוקים של הצבא. ובפוטנציה הוא יכול להרוג. תמיד ראיתי אפשרות שאני

שהיינו מאד הומאניים. ולהיות חייל הומאני זה מאוד נעים.

● **זה הרע במיעוטו.**

לא בריוק. אתה מתייחס לאנשי הכפר לא כחייל מעורב. אתה פיתאום מרגיש שאתה האנושיות בשיאה. אתה אויב והוא אויב ואתה יכול לתת לו מכה, וזה לגיטימי. התנהגתי אליהם הרבה פעמים יותר באדיבות מאשר לנער בתל-אביב שהיה מפריע לי בצילומים. יש רגש של אחריות. הידעיה שאתה עושה סרט כזה מאוד קודשה את האמצעים. ידעתי שאנחנו עושים מעשים טרוריסטיים, אבל למטרה הומאנית.

● **היו זיכרונות פוליטיים?**

לא. על פני השטח, הכל היה נטול היבט פוליטי. הסרט מנטרל מזה. כשעושים משהו בצבא, או אין פוליטיקה.

● **אבל זו הייתה תקופה מאוד פוליטית בצבא.**

החיילים סביבנו היו יותר פוליטיים. ידענו מה הקו של הסרט ולרובנו זה מאוד יתחבר לגישה הבסיסית. מי שהיה בא לעבוד בגישה פוליטית שונה לא יכול היה לעשות את הסרט. אם העתי היתה שכפ"רגלי לא תדרוך בארץ הארורה הזאת, לא הייתי עושה את הסרט. והאמת היא שמאוד לא רציתי לעלות אבל בשביל הסרט זה היה חשוב.

● **אתה מתחרט? זה יצא כמו שחשבת?**

לא. אבל אני לא מתחרט. כשחשבת שכל החיילים צבא"ל יישבו וייראו את הסרט, זה נראה לי דבר בלתי רגיל בחשיבות. חשבת שזה יתן ראייה נוספת של מה שהיה, ויאר את הרברים מכיוון אחר.

● **למשל?**

בלי שיקולים בשטח. הסרט לא עוסק בכעיות פוליטיות אלא במצב מסוים ובאנשים במצב הזה. ובמיסגרת זאת אתה יכול לשפוט את העשייה שלך ואיכשהו לבקר.

לעומת זאת, החרטה — הסרט נגמר בקטע ארוך וחזק של יציאה מלבנון. זה קטע אותנטי. הסרט נגמר בתחושה של אנחה כבדה, סמוך-סוף יצאנו והחרא מאחורינו. והיום הסרט יוצא לעם ישראל ויש לו כוח, ויש סכנה, לדעתי, שאנשים ייצאו מהסרט ויחשבו שהחרא מאחורינו. אבל הוא לא מאחורינו. מה, אין חיילים בלבנון? יש בעיות, לבנון לא מאחורינו כליכך. אני חושב שצריך לראות את לבנון לפנינו, אבל לא מאחורינו.

● **זה פיספוס של הסרט?**

לא בטוח. אני לא אחראי לעניין.

● **לא דיברתם על זה?**

כשחקן אתה לא מתווה קו של סרט. אתה לא משחק קווים אידאולוגיים, אתה משחק רגשות של אנשים. אני את קטע הצהרה היציאה מלבנון

פינקוביץ ב"שתי אנבעות מצידון"

הקומוניקציה של צבא וקולנוע היא לא לעניין?

המיקצועיים כמו שאתה רואה להם בחוץ. אתה לא מתייחס לזה שזה מיקצוע והפרנסה שלך.

● **הופעת בסרט בהתנדבות או בפקודה?**

לא בפקודה. אין אפשרות לתת למישהו פקודה לשחק. זו היתה התנדבות לגמרי. כל השחקנים היו בתחושה של שליחות. אבל זה לא מפחית את המוטיבציה בזה שלא מרוויחים. אתה עושה עבודה על הצד המיקצועי ביותר, ואני מירב על לעלות ללבנון, להיות במצב של סכנת-חיים. בסרט אורחי הייתי פועל אחרת — הייתי רואה לביטוח ולפרמיית מיטען-צד וביטוח ריקושטים וכו', מאבטח את עצמי מכל הכיוונים, אבל פה כולם נרתמו.

הסיפור שלי פשוט כי הייתי חייל בסדרה, אבל היו כאלה שהתנדבו לשירות-מילואים ועזבו עבודות אורחיות כדי להשתתף בסרט.

עשינו, והתחושה היתה טובה. אחרי כמה חודשים מתברר שהסרט נמכר למפיץ אורחי. יכול להיות שמבחינת החוק הכל בסדר וחוקי, כי הכל היה במיסגרת הצבא וקיבלנו שכר של חיילים והכל שייך לצבא. אנחנו לא מצפים לתמורה מהצבא. הם גם החתימו אותנו על ניירות ויתור אבל בשניה שזה עובר לגוף אורחי זה עובר מימד, עובר מצב-צבירה, כי כל סוג הדיבור הוא אחר. בכל התהליך הזה של מכירת הזכויות, ואנשי דובר-צה"ל מכריזים שהם כיסו את ההוצאות במכירת הסרט. הם לא שיתפו אותנו.

ובכל תהליך המעבר לגורם האורחי לא עירבו אותנו אפילו בחלק קטן. כלומר, שהזכויות שלי נמצאות היום בידי אדם פרטי, אורח, ואני לא יודע באיזה סוג של חוזה, ולי אין שום שליטה עליו. יש אפשרות תיאורטית שאדם בישראל ירוויח כסף מעבודה שאני עשיתי. זאת עברות, ואין עברות, וזה בניגוד לצדק יותר מאשר בכל חוק, וזה יותר בראקוני.

הם יכולים לפרסם, לכתוב מה שהם רוצים ולפגוע במיקצוע שאני מתפרנס ממנו.

"הדינה שעושים סרט כזה קידשה את האמצעים. ידעתי שאנחנו עושים מעשים טרוריסטיים, אבל למטרה הומאנית"

● **פנית אליהם?**

לא. אני משחק, לדעתי, את התפקיד הראשי בסרט. אבל עד היום זה לא מוצג ככה. שואלים אותי איך זה שלא מדברים עליי, ואחת ההנחות היא שאולי אני לא טוב ואת זה יקבע, לדעתי, הקהל ולא היחידה שאני עשיתי את המקסימום בשבילה.

אני נתתי את המקסימום. הם לא יכולים לחשוב על רווחים על גבי.

היה פסטיבל קאן. צילצל המפיץ ואמר שהוא מעוניין שאני אגיע לקאן. הוא נשבע שאין לו כסף לשלוח שחקנים. אבל אם אני אבוא הוא יממן את האירוח שלי. נסעתי עם עוד שני שחקנים, על חשבוננו, לקאן ורק ברעיד נודע לי שאחד השחקנים נסע בשליחותו של המפיץ.

יוציאו אותו, אז לא נורא. כמו שהוא עכשיו, כן היו צריכים להוציא אותו לקהל.

אם הסרט היה נגמר במישפט שהמ"פ אומר, שהוא מקווה שלא נחזור לשם יותר, והקריין היה אומר כמה מישפטים עם סימני-שאלה של מה קורה עם ישובי-הצפון ומה קורה עם לבנון, ולא היו מוציאים אותו החוצה לקהל, זה היה בעיניי פחות גרוע מאשר כמו שהוא יצא עכשיו.

● **זו רמאות?**

לא ממש. זה קטע בסרט. שכשאני רואה אותו, הוא צורם לי.

● **הפריעה לך העובדה שהסרט לא עוסק, בעצם, בכלל בשאלה מה צה"ל עשה בלבנון?**

זאת שאלה פוליטית. הסרט הזה לא בא למצות את המציאות. זה אספקט של המציאות שסרט שהצבא עשה לא יכול להתעסק בו, זה עניין פוליטי. הסרט מתייחס לזה שאנחנו נמצאים שם כעובדה ועובדה מכאיבה, וזה כבר טוב.

● **אתה מרגיש שאתה גאה בצבא שעשה סרט כזה?**

אני לא יודע.

● **כשהיית בקאן הרגשת גאווה?**

שם עזבתי קצת את המחשבות היותר אמיתיות בצד, כי זה לא היה ללבאנטי. בקאן שאלו אותי הרבה שאלות על הצבא שהייתי פחות גאה בהם. יפה שצבא, אחרי שלוש שנים בלבנון, עשה סרט כזה, אבל למה היו שלוש שנים בלבנון? זה כמו יורים ובוכים. אז אה, אתה גאה על זה שבוכים? אני מצטער שירים.

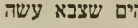
אם אני מתגאה בצבא שעשה כזה סרט? זה בהחלט נותן תחושה טובה ביחס לצבא, כשעשיתי, לא ראיתי את הדברים כך. ברעיד זו לא תעוזה כליכך גדולה מצד הצבא ולא צריך לראות בזה צעד בלתי רגיל או איזו פתיחות עצומה של הצבא, מכיוון שבסך-הכל זה די מתקבל על הרעת למה הצבא עשה סרט כזה.

● **הצבא רצה לנקות את עצמו?**

זה די נועז, אבל בראייה ראשונה זה הרבה יותר מרחיק לכת ממה שזה באמת. כשאומרים סרט של הצבא יש שני כיוונים. מצד אחד ההפתעה והשימחה: הנה, הצבא עשה סרט כזה. ומצד שני ההכנה: זה סרט כזה כי הצבא עשה אותו. דבר אחר בטוח — זה סרט של הצבא. זה מאוד בולט.

● **איך התייחסו לסרט בקאן?**

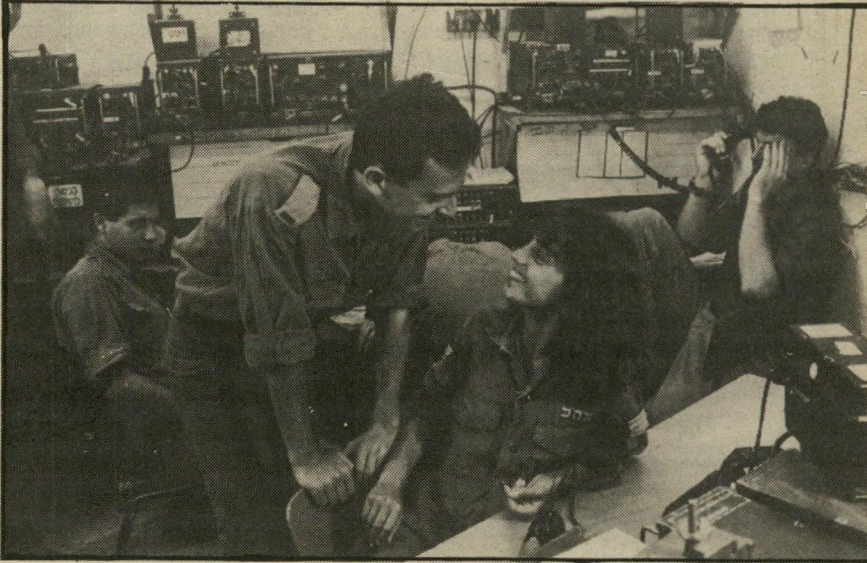
קשה לשפוט. יש כליכך הרבה סרטים וזה כפטיבל של סרטים. למרות זה שצה"ל וישראל: עוררים עניין מהבחינה הפוליטית, כל העיסוק כפוליטיקה מאבד גובה בגלל העיסוק הקולנועי. היו תגובות שונות — מצד אחד מאוד חמות, כמו "כמה מדהים שצבא עשה סרט כזה". זו התגובה הכי נפוצה. היו תגובות חמות יותר או פחות לסרט כסרט. בסך-הכל הוא עורר עניין בקאן, בעיקר סביב כל הקונטקסט.

● **בזמן האחרון מתחיל מסע יחסים ציבור סביב הסרט בארץ, לקראת יציאתו, ולכל הראיונות שולחים את אלון אבטיבול, שמשחק בסרט את גורג'י. למה לא שולחים אף אחד אחר?**

יש דבר מוזר — כלי להתייחס לאלון, או לא לאלון, כי יש עניין טאקטי. בשבילי הוא פרטנר לעבודה.

הסרט הזה נעשה באופן הכי מוצהר שאפשר. כסרט-הדרכה פנים-צה"ל. זה היה סרט פנימי, ולטובת אירוע כזה אתה מנתק את כל ההקשרים, כי אתה לא אומר לסרט בצבא שאתה רוצה יותר כסף, או שאתה רוצה מקום בכותרות וגם יותר קובע מי יהיה בפוסטר. אתה לא רואה להיבטים

פינקוביץ במטה בלבנון

לבנון לא אחרינו. לבנון לפנינו?

לא אוהב, כי הוא לא עולה בקו אחד עם מישפט שנאמר רגע קודם.

● **איך אתה היית מסיים את הסרט?**
יש קריין שמעלה סימני-שאלה לאורך הסרט, ובניגוד לזה בסוף יש סימני-קריאה גדול עם מוסיקה תואמת ונזקים יוצאים. היו צריכים להשאיר אותו עם סימני-שאלה שיש שם, ויש שם, ולא לשים סימני-קריאה.

● **אולי לא היו צריכים להוציא את הסרט החוצה לקהל?**

אני לא בטוח. אני לא יודע. לא מתעסק בזה. אבל אני חושב שהיו צריכים לעשות אותו בצורה מסוימת ואם הצורה הזו היתה מביאה לכך שלא

אצטרך להרוג בו. הייתי בכפר לבנוני ואם היו יורים עליי, אני הייתי יורה בחזרה.

לא באתי לראות את לבנון ולמות. באתי לשחק בסרט. זו החוויה הכי משמעותית בסרט. בין עולם צבאי פרופר — מקום אמיתי, ומן אמיתי, התרחשות אמיתית — לבין העולם המיקצועי — סצינה, צילום, חזרות, והילד הלבנוני הקטן שמסתכל עליי רואה חייל, וכשאני מסתכל עליו אני מרגיש חייל.

● **הרגשת לא נוח בלפניו?**

גם לא נוח וגם מאוד נוח. להיות חייל בלבנון בעיניי זה לא נעים בסיטואציה הזאת. שהאורחים בכפר שלהם מסתכלים עליי, אבל אני חושב